

Номер 186 за 11.10.2007

<http://www.umoloda.kiev.ua/number/1017/164/36773/>

Ольга ЖУК

Любов із левкасами і гуцулами

У галереї «Неф» мавки, чугайстри, птахи удачі, гутенберги, коти, вакханки і купа світлої містики пензля та олівця Сергія Іванова

**Майстер зі справжнім
гуцульським прізвищем**

Із 3 по 17 жовтня у галереї «Неф» на території Національного Києво–Печерського історико–культурного заповідника експонується виставка графіки, живопису і бронзи Сергія Іванова. На відкриття прийшли справжні шанувальники прекрасного: відомі мистецтвознавці, письменники і загалом люди, які з першого погляду впізнають левкаси Сергія Іванова.

— Коли мені вперше цього літа до рук потрапив буклет робіт Сергія Ілліча, я поставила собі за мету будь–якими зусиллями (якщо треба, то навіть через Інтерпол), відшукати майстра зі справжнім гуцульським прізвищем Іванов, — сміється Марія Матіос.

Та до всіляких пошукових органів їй звертатися не довелося. Пані Марія писала роман «Майже ніколи не є навпаки» на Буковині у садибі «Лекече», газда якої Володимир Захарчук добре знайомий із Сергієм Івановим. Мало того, він єдиний у світі має приватну колекцію левкасів Іванова із серії «Гуцульська мітологія».

За словами художника, у нього ніколи не було мрії малювати оду Карпатам, як це написав Коцюбинський чи зафільмував Параджанов. Але на прохання Захарчука намалювати щось про гуцулів Сергій Іванов вирішив спробувати. Карпати не відразу підкорилися знаному на той час графіку.

— Я двічі їздив у гори, але нічого не відчував. На третій щось вселилося в мою уяву, і робота пішла: замовив з Європи левкаси, висушене дерево з Гуцульщини і поселився з цим добром у власній майстерні.

Сергій Іванов про Марію Матіос нічого не знав, доки вона не зателефонувала. Коли письменниця переслала рукопис нового роману, був шокований: наскільки їхні роботи близькі за духом. І вже тоді, прочитавши всі її твори, взявся за пропозицію проілюструвати «Майже ніколи не є навпаки».

«Картини вибирав сам, пояснював, як треба роман оформляти. Я не наважувалася заперечувати професіоналу», — каже Марія Матіос.

«А в майбутніх картинах шукайте себе...»

Сергій Іванов не шукає ніяких натурниць, не їздить за натхненням на Гуцульщину. Весь міфологічний світ народжується у нього в голові і твориться у львівській майстерні.

«У мене надто багато досвіду, щоб не знати, як малювати. Біда в тому, що не так багато є тих, кого варто увічнювати на полотні. А гуцули — це найбільш світлий і чистий народ, який мені тільки доводилося бачити».

Художник однаково любить психологічно відображати як пооране глибокими зморшками обличчя старого гуцула, так і грайливі трохи нахабно–викличні очі молодиці.

— Ці всі герої вигадані. Я дивлюся на людей і запам'ятовую їхні обличчя, а тоді під час малювання з підсвідомості це все виринає. От у наступних роботах шукайте себе. Дещо вже відклалося.

Коли до художника в майстерню приходять дружина, то без довгих оглядин тицяє пальцем у дві–три роботи і каже: «Але вже гарні...» Вона не має художньої освіти, але їй подобається те, що в людей викликає захоплення. Пан Сергій не може з кількох десятків робіт вибрати найкращі, а це тотожне найдорощим. Але як тільки десь виставляється, то бачить, що відвідувачі крутяться найдовше біля тих робіт, на які показала дружина.

— Якось попросила мене залишити їй одну роботу. Я думаю: тільки виставлю її, а продавати не буду. Та мені у Франції таку ціну запропонували, що волосся дибки стало. Продав а їй фотокопію привіз.